Ч. 57 Субота 11 (24) марта 1900 Рік X

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за вложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Конференциї угодові. — Анґлійці домагають ся забору бурских републик. — Війна в полудневій Африці).

На вчерашнім засіданю конференциї угодової вибрано два підкомітети, один для нарад над справою язиків властий правительственних, другий же для передискутованя справи шкіл меншости. Відтак відбувала ся знов нарада над проєктом управильненя справи язикової в Чехії, причім з виїмкою двох постанов, котрі мають бути ще пізнійше полагоджені, згоджено ся на цілий текст.

Опісля радила конференция над справозданем субкомітету в справі реформи виборчої і приняла 5 точок з отсими постановами: В ґрупі нефідеікомісової великої посілости має бути забезпечена меншости відповідна репрезентация. Дотеперішний поділ округів виборчих на міскі і сільскі громади та розділ мандатів мають бути піддані ревізиї, причім однак під взглядом язиковим громади, взглядно повіти мають бути о скілько можна сполучувані в один округ виборчий. До дотеперішних трох ґруп виборчих прибуває ще четверта загальна. Сойм має бути поділений на три куриї виборчі: репрезентанти більшої посілости, посли з ческих округів і посли з німецких округів.

Наконець зажадали німецкі члени конференциї, щоби куриї ческих і німецких округів виборчих одержали яко куриї народні право veto що до деяких ухвал соймових. На то заявили ческі репрезентанти, що в засаді тому не противлять ся, щоби деякі постанови соймові по остаточнім зредаґованю їх в соймі були ще піддані під голосованє в обох куриях народних. Вперед однакож треба залагодити цілий ряд справ, предложених конференциї.

По сих заявах президент кабінету др. Кербер подякував членам конференциї за їх труди, і висказав надію, що при найблизших зборах конференциї дасть ся осягнути порозумінє і в тих справах, в котрих оно ще не настало. Дальше висказав президент кабінету бажанє, щоби згідливий настрій настав також і підчас сесиї соймової. Наконець заявив, що правительство зі своєї сторони буде все робити для піддержаня миролюбивого духа. Іменем Німців дякував правительству Перґельт, а іменем Чехів ґр. Пальфі, і оба висказали бажаня, щоби як найскорше прийшло до згоди і тревалого мира.

З Льондону доносять, що виділ міский в части Ест Льондоні ухвалив однодушно резолюцию, заявляючи ся за забором обох полудневo-африканьских републик. Таку саму резолюцию має ухвалити виділ міский в Капштадті. Взагалі понесла ся всюди між Анґлійцями гадка, щоби забрати край Бурів, а ґенерал Робертс навіть вже ділає в тім напрямі, зачинаючи від розоброєня тих Бурів, котрі піддали ся. З европейских держав ніяка і пальцем не хоче рушити в користь Бурів. Навіть Голяндия заявила що в виду становища Анґлії не може нічого вдіяти. — За то здаєсь, Бури готові ставити опір до крайности. Президент Крюґер мав заявити, що обі републики сполучають ся знову в одну спільну державу, котрої президентом він позістане, а Штайн буде єго заступником.

З Капштадту доносять, що часть Бурів, числом около 4000, хоче втечи через границю до краю Басутів, але мабуть Анґлійці їх обступили зі всіх боків, і они готові дістати ся до неволі. Анґлійскі войска поступають, хоч поволи, але чим раз дальше в глубину держави ораньскої.

Новинки.

Львів дня 23-го марта 1900.

— **В справі лихви.** П. Барвіньский перед виїздом з Відня конферував з міністром судівництва Спенсом в справі порушеній в інтерпеляциї про селянина Павучка, зруйнованого лихвою. Посол замітив, що вже давнійше б. міністер Гляйспах обіцяв рускии послам занятi ся основним розслідженем лихви в ріжних формах, в яких она проявляє ся в Галичині і Буковині серед нашого селяньства (лихва грошева, збіжева, ґрунтова, худобляна і т. п.) На запитанє міністра Спенса, чи не потреба би відповідного закона, замітив п. Барвіньский, що є у нас закон о лихві, але належало би его відповідним зглядом обста-

---

36)

Передрук заборонений.

ДОНЬКА КОРОЛЯ ЄГИПЕТСКОГО.

Історична повість Юрия Еберса

(Авторизований переклад з шіснайцятого німецкого видання.)

Переклав Кирило Вербин.

(Дальше).

Єврей відійшов, розчарований, а все-таки не без надії, бо Бельтсазар знав на певно, що грамота в справі будови сьвятині в Єрусалимі мусить знайти ся.

За жидами ішло посольство Сирийців і йоньских Греків. Послідні в поході показали ся убрані в кожах, виглядаючі як дикі, мужчини з чужесторонними чертами лиця. Їх пояси, сагайдаки, топори і вістря ратищ були вроблені з литого золота. Попереду них ішов якийсь мужчина, убраний по перски, по котрого лици було видко, що він належить до того самого племени, що і мужчини ідучі за ним [1]).

Король зі здивованем видивив ся на сих послів підходячих до престола. Єго чоло захмурило ся, і він кивнувши на провідника чужинців, відозвав ся: Чого хотять сї люди? Коли не помиляю ся, то они з тих Масаґетів, котрі в короткім часї будуть дрожати перед моїм гнївом. Скажи їм Ґобріясе, що добре узброєне войско стоїть готове на медийскій рівнині, щоби їм дати мечем кроваву відповідь на кожде їх жаданє!

Проводир чужинців поклонив ся, і сказав: Сесї люди прийшли нинї рано підчас приношеня жертв, з великим набором чистісенького золота до Вавилону, щоби окупити собі твої взгляди. Коли довідали ся, що в твою честь обходить ся велике торжество, стали просити мене вистарати для них то, щоби они ще нинї могли станути перед твоїм лицем і подати тобі до відомости, з чим їх прислали їх краяни до твого двора.

Захмурене чоло короля прояснило ся. Острим поглядом глянув він на високих і бородатих Масаґетів і відозвав ся: Пустїть їх близше! Я цікавий, з чим приходять до мене убийники мого батька!

Ґобріяс дав знак; найбільший і найстарший з Масаґетів, в супроводі по перски убраного чоловіка, приступив до самого престола і почав говорити голосно мовою свого племени. Той, що стояв коло него масаґетский плїнник Кироса, котрий вивчив ся був перскої мови, перекладав королеви слово за словом промову бесідника кочевників.

— Ми знаємо — став він говорити — що ти, великий володїтелю, лютий на Масаґетів, бо твій батько погиб в борбі против нашої сили, а до тої борби довів він сам, хоч ми єго не оскорбили.

— Мій батько мав зовсім право покарати вас — перебив єму король — бо ваша володїтелька Томіріс посьміла відмовити єму своєї руки, коли він о ню старав ся.

— Не прогнїви ся, о королю, — відповів Масаґет — але годі менї того замовчати, що цїлий наш нарід похваляв ту єї відмову. Таже й дитина могла то змірковати, що старий Кирос хотїв лиш длятого нашу королеву прилучити до числа своїх жінок, що в своїй ненаситности земель мав надію забрати з нею і наш край.

Камбізес мовчав, а посол говорив дальше: Кирос велїв на Араксесї [2]), нашій граничній ріці, поставити міст. Ми нїчого не боялись ся, длятого Томіріс велїла єму сказати, щоби він дав собі спокій зі ставленем мосту, бо ми готові або спокійно ждати єго в своїм краю і не боронити єму переходу через Араксес, або вирушити против него до єго власного краю.

Кирос рішив ся, як ми то опісля довідали ся від плїнників, за радою скиненого з престола лідийского короля Крезуса, напасти на нас в нашім власнім краю і підступом нас згубити. Він післав против нас лиш малу часть войска, і позволив, щоби оно вигнуло від на-

[1]) Сей епізод подає автор по части після Геродота, по части після Діодора. — Ктезіяс розповідає, що Кирос згинув у війнї з Дербіцями, зранений якимсь Індом. Ксенофон знов, котрому мабуть ходило лиш о то, щоби в уста умираючого вложити красну бесїду, каже, що він помер в спокою.

[2]) Ріка Араксес, про котру говорить Геродот, була очевидно рікою Яксартес, нинї на Сір Дарія.

винам розширити і виконане его заострити. При тім належало би подбати о економічну независимість тих судових урядників, котрі наслідком ріжних обставин попали в довги, а що значна часть судових урядників задовжена, се признав раз і сам президент львівского висшого суду кр. Міністер прирік близше вглянути в сю справу. Можна сподівати ся, що міністер Спенс, буде старати ся усунути неможливі відносини в нашім краю.

— **Вінчанє Архікняг. Стефанії.** В замковій каплици в Мірамаре коло Триесту відбуло ся вчера в четвер о 11 год. перед полуднем вінчанє Архікняг. Стефанії, вдовиці по бл. п. Архікн. Рудольфі, з ґр. Елемером Льоніяєм. Вінчав придворний епископ др. Маєр в асисті капеляна двірского дра Кольбрі, секретаря епіскопского о. Чіковича з Триесту і адміністратора парохії Контовелльо, до котрої належить замок Мірамаре, о. Старінара. Яко сьвідок Архікнягині ставав ґр. Ед. Холоневский, а яко сьвідок ґр. Льоніяя брат его Ґабро. Крім того були при вінчаню і на сніданю яке опісля відбуло ся, ґрафині Емма Кондрекур, Тереса Пальфі і Мелянія Сечені, а також прибочний лікар др. Авхенталер. Архікнягиня мала на собі срібно сіру сукню убрану богато мережевом. Молода пара позістане кілька днів в Мірамаре, а відтак виде, але ще не знати куди. Через цілий час церемонії Архікняг. була зворушена. На питане еп. Маєра, чи має добру і непримушену волю віддати свою руку ґр. Ельмерови, відповіла кріпким голосом: Так! — По вінчаню виголосив о. Маєр промову до молодих, в котрій сказав, що союз сей буде тревалим, бо его заключила правдива любов. Наспіло множество цьвітів і подарунків від цісарскої родини і від шляхти австрийскої та угорскої. Межи телеґрамами була також телеґрама від Є. Вел. Цісаря, котрий сердечними словами зложив свої желаня молодим. Архікнягиня відповіла зараз, дякуючи за желаня і просячи Цісаря, щоби і дальше, як доси, не випускав єї з своєї опіки. На замку в Мірамаре, аж до хвилї вінчаня, повівала хоругов австрийскої маринарки, біло-червона, на знак, що там перебуває член цісарского дому. По вінчаню стягнено хоругов, позаяк Архікнягиня перестала бути членом цісарского дому, архікнягинею, а єсть нині лиш ґрафинею Льоніяй.

— **Старі люди у Львові.** Аж смерть показала, що й у Львові знаходили ся до недавна люди, котрі дожили дуже глубокої і рідкої в теперішних часах старости. Так померла сими днями пані Кавска в 103 р., пані Стайґльова в 97 р., а крім того умерло кілька осіб у 80-ім році житя.

— **Видуманий напад на почту.** Перед кількома днями зголосив ся був в Кимполюнзї на Буковині, почтиліон до суду і зізнав там, що на него напали якісь розбійники, коли почтовим возом переїздив з Дорви Ватри до Кимполюнга через гори, оббили его, а з воза украли 6.000 корон. Розслїди жандармерії не попали на слїд злочинців, а тимчасом слїдчий судия приперт до муру почтиліона і витягнув з него праваду. Отже він заявив наконець, що той напад він лише видумав, а зробив се в тій цїли, щоби затерти слїди власної крадежи, бо він сам украв тую суму і заховав в корчах. Гроші справдї найдено, а почтиліона увязнено.

— **Попарадував до арешту.** Михайло Парада так побив митника Антона Вівсяного, котрий не хотів пустити его через сихівску рогатку, доки не заплатить мита, що аж треба було кликати стацю ратункову на поміч до Вівсяного. За то Парада попарадував зараз до арешту.

Господарство, промисл і торговля.

СТАТУТ

товариства „Сїльский Господар“ в Олеську.

(Конець).

§. 13.

Голова репрезентує товариство на вні, проводить на засїданях видїлу, на загальних зборах і вічах, скликує видїл на наради, заступає товариство у всїх справах що до власности того-ж, голосує лиш при виборях, впрочім же рішає лише в случаю рівности голосів.

§. 14.

Заступник голови допомагає голові в его обовязках і заступає в случаю неприсутности або иншої перепони. Наколи-б они оба були перешкоджені, заступає їх найстарший віком референт.

§. 15.

До важности рішень видїлу потреба присутности 5 членів; рішеня видїлу западають абсолютною більшостию голосів присутних членів. На жаданє трех членів видїлових обовязаний є голова скликати засїданє видїлу.

§. 16.

Загальні збори товариства відбувають ся що найменше один раз до року. До важности загальних зборів потреба присутности 20 членів. Загальні збори рішають яко найвисша інстанция в справах товариства, полагоджують відклики против рішень видїлу, приймають до відомости приняте нових членів, іменують на внесенє видїлу почетних членів і можуть — також на внесенє видїлу — виключити члена з товариства. Рішеня загальних зборів западають абсолютною більшостию присутних членів.

§. 17.

Спори в справах товариства межи членами рішає суд мировий; іменно обі спорячі сторони вибирають собі по одному судиї а тоті два покликують третього; наколиб судиї не могли згодити ся що до третої особи, іменує третого судию голова або его заступник. Всї судиї мирові могуть бути лиш з поміж членів товариства.

§. 18.

Товариство може розвязати ся лише за рішенем $^3/_4$ голосів присутних на загальних зборах; в тім случаю загальні збори порішать о майнї товариства. На случай роз-

---

ших стріл та ратиц, а ми без труду взяли его табор. Нам здавало ся, що ми побороли непоборимого і угощали ся вашими обильними запасами. Коли нас затроїв той солодкий напиток, котрого ми ще ніколи не пили, а котрий ви „вином“ називаете, і так як ті запаморочені позасипляли, напало на нас ваше войско і вирізало значну часть наших борців. Ви взяли многих в неволю а між тими і геройского Спарґапізеса, молодого сина нашої королевої.

Коли той довідав ся, що его мати готова заключити мир з вами, скоро би ви его пустили на волю, просив той благородний молодий герой, щоби здоймити з него кайдани. Так і стало ся, а коли він вже мав вільні руки, вхопив він свій меч та пробив собі груди кажучи: „Жертвую себе за свободу мого народу!“

Ледви що ми дістали вість о тій великодушній смерти улюбленого молодця, як ми зібрали всї наші воєнні сили, які ще полишив твій меч і твої кайдани. Навіть хлопці і старці узброїли ся і виступили против твого батька, щоби пімстити ся за благородного Спарґапізеса та пожертвувати ся так як він за свободу Масаґетів. Прийшло до битви. Ми вас побили, Кирос погиб, Томіріс знайшла его трупа плаваючого в калюжи людскої крови і сказала: „Ненаситний, тепер гадаю, буде тобі досить крови!“ Відділ благородних, котрих ви називаете безсмертними, відпер нас і відобрав трупа твого батька з помежи найгустїйших наших рядів. Ти сам був їх проводирем і боров ся як той лев. Я тебе добре пізнаю! Знайже, що отсей меч при моїм боці зробив тобі тоді ту рану, яка тепер яко червона близна і почестний знак украшає твоє мужеске лице!

Серед людий, що то чули заворушило ся, бо всї аж дрожали о житє сьмілого бесїдника; але Камбізес, замість розгнївати ся, притакнув єму і сказав: Та й я пізнаю тепер тебе! Ти їздив того дня на червонім як грань кони, вкритим золотими окрасами. Ми Перзи уміємо пошанувати хоробрість, то і ти будеш знати! Мої приятелї, я ще ніколи не видів острійшого меча, ніколи так неутомимої руки, як у сего чоловіка; поклоніть ся єму, бо великий герой заслугує на то, щоби хоробрі честь єму віддали, чи то він приятель, чи неприятель.— А тобі, Масаґете, раджу вертати чим скорше домів і зброїти ся, бо згадка на вашу відважність і вашу силу лиш ще подвоює моє бажане побороти ся з вами. Такі сильні вороги милїйші на Міґру менї, як слабі приятелї! Відпущу Вас до вашої вітчини і нічого Вам не стане ся, але не довго оставайте ся близько мене, бо инакше гадка на месть, яку я винен души мого батька, готова викликати в менї гнів і конець вашого житя був би близький!

На устах бородатото борця появив ся гіркий усьміх і він відповів королеви: Ми Масаґети думаємо, що душа свого батька аж надто страшно відомщена. За него пролив кров одинокий син нашої королевої, гордість мого народу, котрий не менше був благородний і не гірший від Кироса. Пятьдесять тисячів трупів моїх краян розмочили своєю кровю яко поминальні жертви тверду землю берегів Араксеса, підчас коли з вашої сторони згинуло лиш трийцять тисячів. Ми бороли ся так само завзято як і ви, але ваша зброя єсть кріпша як наша і ставить опір стрілам, котрі пробивають наші кожі. Наконець, а то найлютїйша месть, ви убили нам нашу благородну королеву Томіріс.

— Томіріс вже не жиє? — перебив Камбізес бесїдникови. — Ми Перзи убили би женщину? Щож стало ся вашій королевій? Кажи!

Томіріс померла десять місяців тому назад, бо загризла ся смертию свого одинокого сина, длятого міг я сказати, що і она стала ся жертвою війни з Перзами і душі твого батька.

— То була велика женщина! — замуркотів Камбізес, а відтак говорив голосно, так, що всї его чули, дальше: Направду, Масаґети, я вже зачинаю вірити, що боги самі взяли ся мстити ся за мого батька. Але хоч і як великою здаєсь ваша страта: Спарґапізес, Томіріс і пятьдесять тисячів Масаґетів, все-таки ще не заважать души одного перского короля, а вже найменше души такого Кироса!

— В нашім краю — відповів посланник — по смерти всї рівні і линуча душа першого короля не важить більше як душа бідного слуги. Твій батько був великим чоловіком; але то, що ми через него притерпіли, єсть величезне. А треба тобі, королю, знати, що я не розповів тобі ще всего нещастя, яке від часу тої страшної війни навістило наш край. — По смерти Томіріси настала незгода межи Масаґетами. Двом мужам здавало ся, що они мають одиноке право до опорожненого престола. Одна половина народу станула по стороні одного, друга по стороні другого. Страшна межиусобиця, в слїд за котрою появила ся опустошаюча пошесть, прорідила ряди наших борців. Ми не могли би ставити опору твоїй силї, як би ти схотїв найти на нас війною, і длятого з тяжким набором чистого золота предкладаємо тобі мир.

— То ви хочете піддати ся без проливу крови? — спитав Камбізес. Число мого войска зібраного на медийскій рівнинї може бути доказом для вас, що я по вашім геройстві сподївав ся чогось більшого. Без неприятеля не можемо воювати! Я розпущу борців і пішлю

вязаня товариства через власть, голова товариства покличе двох найстарших віком членів виділу до зліквідованя майна товариства і розділять єго межи всїх членів товариства в рівній части.

§. 19.

Постановлене переходове. Підписані основателї творять провізоричний видїл, котрий приймає членів і скличе перші загальні збори, а тоті виберуть видїл товариства.

Телеґрами.

Віденъ 23 марта. Після вістий в часописях відрочене Ради державної має наступити дня 24 с. м.

Софія 23 марта. Аґентия болгарска заявляє, що вість о якійсь российско-болгарскій умові, після котрої Болгария мала би Росиї відступити порт Бурґас на стацию вуглеву єсть зовсім безосновно.

Льондон 23 марта. Бюро Райтера доносить з Капштадту: Бури відперли під Бетулїєю атак ґен. Ґатакра. Анґлїйцї мали великі страти і богато з них дістало ся до неволї.

Переписка зі всїми і для всїх.

Просимо не присилати анї марок листових анї карт кореспонденцийних, бо листовно не відповідаємо нікому.

Оповістка.

— Уважаю собі обовязком подати до ширшої відомости, що масарня „Підгірскої Спілкя в Станиславові“ о много поправила свої вироби масарскі, як були з початку, бо я побираю від самого початку вироби масарскі тої спілки до крамниці в Горожанці, то-ж пересьвідчений єсьм, що нїяка фабрика не дорівнає тим виробам. Длятого прошу всїх Р. Т. Русинів, щоби на сьвята спроваджували вироби масарскі лиш з масарнї „Підгірскої Спілки в Станиславові“. *I. Михайлович.*

Учитель у Львові: Буква „ы“ була би дійстно відповіднійша і вигіднійша для нашої правописи, без взгляду на то, де єї треба би писати, значить ся, букву ту треба би писати всюди там, де тепер пишемо: „и“. Користь з того була би така, що: 1) в письмі, де сходять ся подібні букви або з недбалости невиразно виписані, як н. пр. и й, м, л, уникнуло би ся неясности і нечеткости; 2) показало би ся дурним, що не о букву розходить ся, але о розум, практичність і вигоду; 3) що й Русини в Росиї могли би зовсім вигідно читати книжки з нашою правописию, підчас коли они доси увикли там після тамошної правописи читати наше „и“ як „і“ а лиш „ы“ так, як ми читаємо „и“. — **Ів. С. в П.**: Облїґациї, то суть листи довжні, котрими держава або громада, або й якесь товариство заявляє тому, котрий має ту облїґацию, що єсть єму винна таку суму, яка виписана на облїґациї, та що обовязує ся платити єму річно, піврічно, або чвертьрічно, такий а такий процент. На ті маючі оплачувати ся проценти додані суть до облїґаций купони (відтинки), котрі відтинають ся і за них відбирає ся процент. Позаяк за облїґациї, значить ся за виплачене за них гроший, ручить держава, край, громада, або яке товариство, то они суть безпечні, мають вартість, а яко такі, стають ся товаром, котрий можна продавати і купувати, або цінним (вартістним) папером. Торговицею на такі папери єсть біржа; ті, що їх продають, хотять щось заробити, а ті, що купують, дешево купити, а з того вирабляє ся торговельна цїна тих паперів або курс, котрий єсть майже завсїгди инший як дійстна або т. зв. номінальна (іменем себто словом на папери заявлена) вартість. Чим більше купуючих а менше товару (облїґаций, цїнних паперів) тим більше дорожать ся купцї а цїна іде в гору, каже ся: курс стоїть „понад парі“ (pari = рівно, на рівнї, курс з номінальною вартостию); коли же купуючих мало а паперів дуже богато, то кождий продаючий хотів би збути ся свого товару і продає дешевше, щоби лиш у него купити, „курс паде“, а иноді може й так упасти, що стане на рівні з номінальною вартостию або „аль парі“. Коли же державі, громадї, товариству, що видало облїґациї, грозить якась економічна руїна, якась неудача в підприємстві, заколот, війна і т. п. в наслїдок чого настає обава, що держава, громада або товариство не будуть могли додержати того, що в своїм листї довжнім заявили, то всї, що мають облїґациї а знають на що заносить ся, хотїлиби їх чим борше позбути ся хоч би й за що небудь, отже продають навіть низше вартости або „низше парі“. Отсе значить „курс іде в гору“ і „курс паде“. На тім опирає ся також біржева спекуляция. По війнах буває звичайно в теперішних часах так, що держава, котра завоєвала другу, переймає на себе і єї давні з'обовязаня — але може й не переняти.— 2) Найлїпше льокувати готівку в касах ощадности. Тепер по тій тучи, яка пересунула ся понад всїми тими касами а декотрі навіть затрясла до самої глубини, можна знов на кільканайцять лїт сподївати ся спокою. Можна льокувати і в цїнних паперах, облїґациях і рентах, але тогди хиба знов давати ті папери на сховок до якого банку. В касах ощадности можна книжочки завінкулювати, зажадати н. пр. щоби той хто прийде з такою книжочкою виказав ся, що він єсть єї властителем. Процент платять тепер майже всюди однаковий. — **Волод. Сав. в Ч.**: Висушити ново збудовану хату, в котрій кинула ся велика вохкість, дуже трудно. Треба би знати насамперед яка хата, чи деревлянна чи мурована і яка причина вохкости і де іменно. Муровану треба би відкопувати аж до споду і цементувати а навіть і то мало би помогло, скоро фундаменти ставлені на мокрім ґрунтї і не цементовані від разу. З деревлянною хатою така сама трудність; треба би підносити підвалини, підкладати кльоци напущені добре т. зв. карболїнеум, підсипати добре випаленою і потовченою на грубо цеглою та піском змішаним з вуглем або попелом з камінного вугля; осушені підвалини напускати карболїнеум, обдирати тинк зі стїн і осушувати стіни і т. д. Щоби уникнути того, треба уважати добре на то, на якім ґрунтї ставить ся хата і наперед вже зробити то що потреба, щоби в хатї було сухо. — **Е. Коліс. в С.**: Взірцї до вишиваня дістанете в Ставропигійскій книгарни, у Львові ул. Руска ч. 3 але мусите виразно описати яких Вам потреба. — **Мих. В. в Бох.**: Не витягнений. — **Сп. чит. в Звен.**: Угорский сер. 792 витягнений в амортизациї. Прочі не витягнені. Зажадайте через якийсь банк виплати. — (Дальші відповіди пізнїйше.).

(Просимо присилати питаня лиш на імя редактора Кирила Кахникевича, а не присилати анї марок, анї карт кореспонденцийних до відповіди.

вам намістника. Витайте менї яко нові піддані моєї держави.

При сих словах короля спаленїло лице і чоло масаґетского героя і він дрожачим голосом відозвав ся: Ти помиляєш ся, володїтелю, коли гадаєш, що ми позабули давну хоробрість, або що ми набрали охоти стати рабами. Але ми знаємо твою силу та й то, що мала горстка наших людий, котрих війна і пошесть ще лишили, не могла би ставити опору твому безчисленному, добре узброєному войску. Честно і отверто, звичаєм Масаґетів признаємо то; але заразом і заявляємо, що будемо самі собою управляти і що не стерпимо нїколи, щоби нам перскі сатрапи надавали закони і приписи. — Ти дивиш ся сердито на мене; але я зношу твій погляд і повтаряю мою заяву.

— А я — відозвав ся Камбізес — ось що тобі кажу: Маєте лиш одно до вибору! Або піддасте ся моїй власти, прилучите ся під назвою масаґетскої провінциї до перскої держави, приймете сатрапа, заступника моєї власної особи і будете віддавати приналежну єму честь, або будете уважати ся за моїх ворогів, і змушені моїм войском згодите ся на то само, що я вам тепер по доброму предкладаю. Нинї можете ще позискати собі прихильного для вас володїтеля; пізнїйше будете мусїли бояти ся мене яко покорителя і мстителя. Розважте то собі добре перед вашою відповідию!

— Ми все собі наперед розважили — відповів борець — і прийшли до того переконаня, що ми, вільні сини степів, скорше готові погинути як стати рабами. Послухай, що велить тобі оповістити рада наших старцїв моїми устами: „Ми Масаґети, не з власної вини, лиш з великого допусту нашого бога, сонця, стали за слабі, щоби вам Перзам ставити опір. Ми знаємо, що ви узброїли против нас велике войско і готові купити собі від вас мир і свободу за великі скарби, котрі мають бути плачені що року. Знайте, що коли би ви мимо того схотїли нас покорити силою оружия, то ви собі самим зробите найбільшу шкоду. Скоро яке войско прийде над Яксартес, то ми з жінками і дїтьми заберемо ся і підемо шукати иншої вітчини; бо ми не жиємо, як ви, в кріпких містах і домах, лиш увикли переходити з місця на місце на конях і спочивати під наметами. Наше золото заберемо з собою а укриті копальнї, в котрих би ви могли знайти нові скарби, засиплемо і знищимо. Ми знаємо всі місця, де знаходять ся дорогі металї і готові вам доставляти їх подостатком, скоро нас лишите в мирі і на свободї; коли же підете на нас війною, то не зискаєте нїчого лиш опустїлі степи та недостежимого ворога, котрий би вам міг стати ся страшним, скоро би він по великих стратах, які прорідили єго ряди, прийшов знов до себе. Коли же нам лишите мир і свободу, то ми готові посилати вам що року крім золота, ще й пять тисячів шпарких коний степових та помагати вам, скоро би перскій державі грозила поважна небезпечність.

Посол замовк. Камбізес задуманий дивив ся в землю, зволїкав довго з відповідию і наконець встаючи з престола сказав: Нинї при запиваню будемо над тим радити а завтра скажемо вам, яку маєте передати відповідь вашому народови. Постарай ся о то Ґобр'ясе, щоби сї люди були добре угощені, а тому Масаґетови, що порубав менї лице, пішли найлїпші страви з мого власного стола.

(Дальше буде).

За редакцию відповідає: **Адам Крехозвецкий.**

З друкарні В. Лозиньского— під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).